

стойни за тебе, защото тебе те заплашва само едно — да не би потомцитѣ да кажатъ: „Неронъ изгори Римъ, но, като малодушенъ цезарь и като малодушенъ поетъ, отъ страхъ се отрече отъ това велико дѣло и свали вината върху невиннитѣ!“

Думитѣ на Петрония всѣкога произвеждахъ силно впечатление на Нерона, но сега самъ Петроний се не лъжеше, че онова, що каза, бѣше послѣдний сръдство, което при щастливо стечение на обстоятелствата може да спаси християнитѣ, но още по-лесно може да погуби него самия. Но той се не колебаеше, когато се касаеше за Виниция, когото обичаше, а, заедно съ това, тукъ имаше и рискъ, който го занимаваше. „Зарѣтъ е хвърленъ, — помисли си той, — нека видимъ до колко въ тая маймуна страхътъ прѣвишава любовта къмъ славата“.

И въ душата си той се не съмняваше, че страхътъ ще прѣвиши.

Слѣдъ неговитѣ думи се въцари мълчание. Попея и всички оржкрѣжающи гледахъ Нерона въ очитѣ, а той захванъ да повдига бърнитѣ си, като ги доближаваше до ноздритѣ, както правѣше всѣкога, когато не знаеше какъ да постъпи и, най-сетнѣ, на лицето му се изрази безпокойство и незадоволство.

— Господарю, — извика Тигелинъ, като забѣлѣжи това, — позволи ми да си идж, защото тука искатъ да погубятъ твоята особа и, при това, наричатъ те малодушенъ цезарь, малодушенъ поетъ, подпалвачъ и комедиантъ, а моятъ слухъ не може да понесе такива думи.

„Загубихъ“, — помисли си Петроний; но, като се обърнъ къмъ Тигелина, прѣмѣри го съ погледа си, въ който можеше да се прочете прѣзрѣнието на важенъ патриций и изященъ човѣкъ къмъ дребния негодникъ, и послѣ каза:

— Тигелине, комедиантъ азъ нарекохъ тебе, тъй като ти и сега си комедиантъ.

— За това ли, че не искамъ да слушамъ твоитѣ оскърбления?

— За това, че ти искавашъ къмъ цезаря безгранична любовъ, а прѣди една минута го заплашваше съ претораницитѣ. Ние всички разбрахме това, па и цезарь го разбра.

Тигелинъ, който не очакваше, че Петроний ще се осмѣли да припомни това, поблѣднѣ и онѣмѣ. Но това бѣше послѣдната побѣда на arbitra elegantiarum надъ съперинка му, тъй като въ тая минута заговори Попея.

— Господарю, какъ ще допуснешъ, че тая мисль е могла да дойде въ главата комуто и да е, а още пове-